

Romaan

Kate Hewitt

SÕBRAD

TOLLAL JA NÜÜD

Originaali tiitel:
Kate Hewitt
Now and Then Friends
2016

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See romaan on fiktsioon. Nimed, tegelased, kohad ja sündmused on kas autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud kirjanduslikult ning mistahes sarnasus tegelike isikute, elavate või surnutega, äriasutuste, sündmuste või asukohadega on täielik kokkusattumus.

Tõlkinud Maia Planhof
Toimetanud Krista Saar
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © Kate Hewitt Ltd 2016. All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

B11400821
ISBN 978-9949-82-833-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Mu vanematele George ja Margot Berryle,
kes näitasid rasketes oludes nii usku kui tugevust ning andsid
mulle abielu suurepärase mudeli. Armastusega Katie*

Rachel

„MU KONNASILMAD TEEVAD MULLE täna kohutavat vaeva.“

„Tõesti?“ Rachel Campbellil õnnestus üheksakümne kolme aastase Iris Fairley jaoks kombineerida särav naeratus koos kaastundeilmega. „Võibolla siis tass teed?“ tegi ta ettepaneku ja manööverdas pisikeses pragunenud linoleumiga köögis ringi, et täita vasest keedukann, mille Irise isa oli enne esimest maailmasõda ühelt Türgi basaarilt ostnud. Tal polnud mingit kavatsust Irise konnasilmi uurida, mille tegemist vana naine temalt kahtlemata tahtis.

„Küpsist?“ küsis Iris lootusrikkalt ja Rachel sirutas käe kreemiküpsiste paki järele, mille ta oli ostnud.

„Ma ei saa teed küpsiseta juua.“

„Sa ei tohiks suhkrut tarvitada. Sa *tead* seda, Iris,“ hüüdis tema kaksikõde elutoast.

Rachel pilgutas silma ja libistas Irisele kreemiküpsise. Ta oli Fairley kaksikõdede maja koristanud kaheksa aastat ning oli ammu selgeks saanud, et tee ja küpsised olid niisama tähtsad kui köögilettide pühkimine või põrandate pesemine, kui mitte isegi tähtsam. Kaksikud ei käinud palju väljas ja nad armastasid väikest lobisemist teetassi kohal, eriti aga Edith. Irisele meeldisid lihtsalt küpsised.

Rachel vaatas aknast välja helesinisesse taevasse, millest liuglesid üle kohevad pilved. Porine karjamaa sirutus mere poole, mis kauguses hallsinisena silma pilgutas. Kuigi oli märtsi lõpp, tundus see Cumbria siinses külmas kandis ikka veel talvisena ja hommikul oli Racheli maja ees väikesel rohulapil olnud härmatis.

Keedukann hakkas kiledalt vilistama ja Rachel haaras selle igivanalt pliidilt, samal ajal kui Edith kööki kõmpis.

„Said sa küpsise?“ küsis ta Iriselt süüdistavalt ja Rachel tegeles agaralt tee valmistamisega.

„Ei saanud,“ vastas Iris ja Edith osutas sõrmega tema näole.

„Sul on *purud* lõual.“

„Oh, jäta nüüd, Edith,“ ütles Rachel rõõmsalt, kui Iris pühkis oma lõuga. „Küpsis või paar ei tee kellelegi halba.“ Ta libistas Irisele väikese naeratusena veel ühe küpsise. „Igatahes on need madala kalorsusega. Otsin need just spetsiaalselt.“ Rachel pani avatud paki tagasi seinakappi, enne kui Edith jõudis seda liiga lähedalt vaadata. „Jooime nüüd kõik tassi teed, enne kui ma tolmuimejaga jätkan.“ Madala kalorsusega või mitte, Rachel arvestas, et üheksakümne kolme aastastel on sul õigus mõnd küpsist saada.

Kaks tundi hiljem väljus ta pisikesest ridaelamust küla lõpus ja hingas sisse külma niisket õhku. Paar tundi tagasi sinine taevast oli ettearvatavalt asendunud halliga ja madalal horisondi kohal hõljusid tumedad pilved. Rachel tõstis mantlikrae üles ja kontrollis oma telefoni: Meghanilt polnud nende ema kohta midagi ja midagi polnud ka ta väikeselt õelt Lilylt, kes oli suundunud kuueklassilisse kooli pärast seda, kui Rachel oli läinud oma päeva esimesele koristustööle. Sõnumite puudumine oli hea: tema õed helistasid ainult kriisi korral. Ja aastate jooksul olid nad kriise saanud rohkem kui nende jagu.

Ta istus oma autosse ja suundus läbi Hartley-by-the-Sea alla, algkoolist, postkontorist ja pubist mööda sinna, kus järsk kitsas tänav avanes mudasele lambakarjamaale, kandiline kirikutorn kauguses nähtav. Ta oli Hartley-by-the-Seas elanud kogu oma elu, välja arvatud kaks väärtuslikku lühikest nädalat Durhamsis, ning selle õdus sarm võlus ja masendas teda kordamööda.

Rachel keeras rannateele ja sealt üles mööda järsku tanumat, mis viis Four Gablesisse, tema järgmisele koristustööle. Maja on tänuvärselt tühi, kuna Westid elasid suurema osa aastast Londonis, ning Rachel ootas paari rahu ja vaikuse tundi. Fairley kaksikud olid armsad, kuid nad võisid olla ka raske töö.

Ta keeras ukse lukust lahti, hingates sisse lavendli aroomi ja mööbli sidrunipoleeri veidi rääsunud lõhna. Köök oli laitmatult puhas nagu alati, nädalast nädalasse puutumata, ja seega otsustas Rachel alustada vannitubadest. Majas oli neid viis.

Ta oli just avanud esimeses magamistoas vannitoa ukse, kui ta hämmeldunult peatus. Põrandal lebas märg käterätik.

Pärast mõnd üllatussekundit silmitses ta vannitoa teisi detaile: kondensatsioonivesi peeglil, veetriibud dušikabiini seintel, soe niiskus õhus. Keegi oli äsja duši all käinud.

Rachel pani oma mopi ja koristusvahenditega täidetud ämbri maha, kael ärevusest kirvendamas. Sissesõiduteel polnud ühtki autot ja ta teadis, et Westid olid Londonis; nad andsid talle alati ette teada, kui nad tagasi tulid, sest Marie West kaldus oma maja puhtuse suhtes olema väga spetsiifiline.

Nende poeg Andrew tegi midagi inseneriasjandusega seotut Ameerikas, nende tütar Claire pidutses aga Portugalis.

Kes oli siis võtnud seda kindlasti väga pikka kuumu dušši?

„Tere, Rachel.“

Rachel keeras ringi ja jäigastus, nähes Claire Westi ümber magamistoa nurga tulemas. Tema juuksed olid mässitud ühte, keha teise käterätikusse.

„Claire!“ Racheli hääl kõlas valjult, isegi lõbusalt ja see pani ta seesmiselt väanlema. „Kadunud tütre tagasitulek.“ Claire võpatas veidi ja Rachel selgitas kiiresti: „Ma mõtlesin, et sa oled Portugalis. Sellest on olnud kui palju... neli, viis aastat.“

„Ma ei ole kindel, millal ma viimati siin olin,“ vastas Claire, eba-kindlusetoon tema häälde sisenemas. Rachel mäletas seda kõhklevat tooni ja sellele järgnevat häbelikku naeratust juba algkoolist, kuidas see oli tekitanud tema seitsmeaastases olemuses soovi Claire Westi

kaitsta. „Sellest on mõnda aega,“ ütles Claire ja sealsamas oli ka naeratus.

Rachel noogutas, püüdes meenutada viimast korda, kui ta oli Claire'i näinud. Millalgi, võibolla kuus aastat tagasi, kui Claire'i vanemad olid talle ülikooli lõpetamise puhul korraldanud peo, mis oli täielik elavbändi ja Bollingeri purskava purskkaevuga. Rachel oli abistanud toitlustamises, serveerinud šampanjat ja kanapeesid ning heitnud pilke Claire'ile, kes oli imetlejatest ümbritsetud nagu tavaliselt.

Aga millal oli Rachel Claire'iga viimati tegelikult *rääkinud*? Ta pidi minema aastakümneid tagasi, isegi neisse päevadesse algkoolis, kui nad olid olnud parimad sõbrad, seistes õlg õla kõrval – või pigem õlg piha kõrval, kuna Rachel oli alati olnud umbes jala võrra pikem kui Claire – teise aasta riiukukkede vastas.

Bob Telford, kes nüüd pidas külas Poomissilmuse kõrtsi, oli kord Claire'i kooliõues töuganud ja saanud Rachelilt kättemaksuks verise nina. Rachel oli kutsutud direktori kabinetti, kes oli helistanud ta emale, ja ema oli teda kõrvast näpistanud, aga ta polnud tagajärgedest hoolinud, sest ta oli Claire'i kaitsnud.

Sellest oli möödunud kaua, kaua aega, kui ta oli Claire Westi eest seisnud.

„Kuidas sul siis läheb?“ küsis Rachel, püüdes oma tooni sõbraliku ja viisaka vahele suruda. „Portugalist tagasi?“ Ilmselt küll.

„Jah... paariks kuuks.“ Claire sikutas käterätiku oma kehal veidi kõrgemale.

„Noh... suurepärane.“ Rachel noogutas mitu korda, pannes käed puusa ja lastes neil langeda; tema keha oli muutunud järsku kohmakaks, otsekui oleks tal liiga palju jäsemeid. „Huh. Vau.“ Viimane, mida ta oli kuulnud, oli see, et Claire oli kihlatud mingi tarkpeast kinnisvaraarendajaga, kellel oli topeltperekonnanimi ja baronetist isa. Claire'i ema – käskinud Rachelil vannitube pisut põhjalikumalt koristada – oli teda lõbustanud lõputute pulmaplaanidega oma ainsa tütre jaoks. Pärast lõunane vastuvõtt uhkes hotellis vaatega Derwentwaterile. Öhtul ball teises hotellis Windermere'is. Ja seejärel terve ürituste jada Londonis.

„Tulid sa tagasi pulmi planeerima?“ küsis Rachel.

„Mm, ei.“ Claire'i naeratus libastus. „Kihlus on kahjuks tühistatud.“

„Oh.“ Rachel surus alla vältimatu kahjurõõmu, mida ta tundis teadmisest, et vähemalt üks asi polnud Claire'i jaoks hästi läinud. „Mul on kahju.“

„Jah, mul ka.“

Claire niheles kohas, kus ta seisis, tilgutades vett vaibale. Rachel peab hiljem tolmu imema. „Vabandust,“ ütles Rachel. „Ma lähen sul eest.“

„Ei, ära muretse,“ ütles Claire kiiresti. „Sul on ilmselt kiire. Ma lihtsalt...“ Ta viipas magamistoa poole, mis oli üks maja neljast külalisloost, kuigi arvatavasti oli see olnud Claire'i tuba, kui ta veel laps oli. Rachel ei teadnud, teda poldud kunagi Claire'i majja kutsutud, kui nad olid sõbrad. Ta oli rämps, kelle isa sai mõnikord abiraha ja kelle ema koristab maju. Kindlasti mitte piisavalt hea, et olla Marie Westi ainsa tütre sõber, isegi kui nad olid koolis neli aastat olnud lahutamatud.

„Pole viga,“ ütles ta, tõstis oma mopi ja ämbri üles ning läks Claire'ist mööda. „Ma koristan üht teistest vannitubadest!“ hüüdis ta üle õla. „Anna mulle teada, kui oled lõpetanud.“

Rachel avas ukse veel ühte vannituppa ja klõpsas lülitile, enne kui vajus raskelt tualettiistmele. Ta võis kauguses kuulda Claire'i ringiliikumist ja kraanide keeramist.

Claire. Claire West. Sekundiks kujutles Rachel Claire'i, nagu ta oli olnud too esimene kord, kui Rachel teda oli näinud. Nad mõlemad olid kuueaastased, alustades teist aastat, võttes mantleid seljast kooli rahvarohkes riidehoius. Claire oli tagasi põrganud laste ja vanemate lärmaka surve eest ning Rachel oli silmanurgast näinud tema läikivaid musti nahkkingi, mantlit, mida ükski enesest lugupidav kuueaastane ei kannaks – punasest villasest riidest, mustade epolettide ja Peeter Paani kraega. Ta kandis mantliga kokkusobivat punast kootud mütsi, mille otsas oli must siidist tutt, ja ta oli välja näinud nagu mõni üleslöödud tegelane Shirley Temple'i filmist. Rachel oli näinud, kuidas teised tüdrukud oma sätendavates teksajakkides ja kohevates roosades parkades olid talle pidevalt heitnud uskumatuid halvustavaid pilke. Claire'i tumedad siidised juuksed olid korralikult palmitud kahte patsi,